

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 957/2022
08.06.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Михаиловић, адвокат из ..., против туженог Холдинг корпорација „Крушик“ АД Ваљево, кога у поступку по ревизији заступа пуномоћник Никола Урошевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4321/21 од 29.10.2021. године, у седници одржаној 08.06.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4321/21 од 29.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву Пп 26/21 од 17.06.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и поништено као незаконито решење туженог број .. од 27.01.2021. године, што је тужени дужан признати и трпети. Ставом другим изреке, утврђено је да је тужиља код туженог засновала радни однос на неодређено време почев од 01.02.2021. године и обавезан је тужени да врати тужиљу на рад на послове „...“. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиљи трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате .

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4321/21 од 29.10.2021. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о ревизији у смислу члана 408. у вези са чланом 441. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни суд је оценио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нема пропуста у примени одредаба ЗПП. Такође, ревизијом се указује на повреду поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која не може бити разлог за изјављивање ревизије, као и на погрешну примену члана 8. ЗПП чиме се у суштини оспорава утврђено чињенично стање, што не може бити ревизијски разлог у смислу члана 407. став 2. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је у периоду од 01.02.2016. године до 31.01.2021. године била у радном односу код туженог на основу више закључених уговора о раду на одређено време и анекса уговора о раду. Први уговор о раду на одређено време тужила је закључила 28.01.2016. године без навођења основа, да би потом без прекида закључивала уговоре о раду на одређено време 01.04.2016. године, затим 01.08.2016. године, 01.09.2016. године, 01.11.2016. године и 01.01.2017. године. Након тога, тужила је закључила више анекса којима је без прекида продужаван период важења уговора о раду од 01.01.2017. године, у укупном трајању од две године и три месеца, наводећи у осам анекса да се закључују због потребе реализације пројекта по Уговору број .. . Решењем туженог број .. од 27.01.2021. године тужили је отказан уговор о раду на одређено време од 01.01.2017. године са даном 30.01.2021. године, због истека времена на који је уговор закључен. Тужила је у наведеном периоду код туженог радила непрекидно на истом радном месту и обављала је исте послове, а потреба за пословима која је тужила обављала била је стална, а не због повећаног обима посла или потребе реализације пројекта.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је решење туженог послодавца од 27.01.2021. године којим је тужили отказан уговор о раду због протеча времена на који је закључен незаконито, због чега је исто поништено и утврђено да је тужила код туженог засновала радни однос на неодређено време, применом одредби члана 37. Закона о раду.

По оцени Врховног суда, правилно су нижестепени судови применили материјално право.

Одредбама члана 37. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, ... 75/14), прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба (став 1); да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца (став 2); да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време (став 6).

Имајући у виду цитиране законске одредбе произлази да се више закључених уговора о раду на одређено време (сукцесивни уговори) сматрају једним уговором. Ако запослени ради на пословима чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног

догађаја, за време трајања тих потреба у смислу цитиране одредбе члана 37. став 1. Закона о раду, укупно трајање рада по више уговора не може бити дужи од 24 месеца. У конкретном случају, тужила је са туженим закључила више уговора о раду на одређено време и више анекса уговора о раду, за период од пет година непрекидног рада почев од 01.02.2016. године (када је ступила на рад по првом уговору о раду на одређено време од 28.01.2016. године) до 31.01.2021. године. У целом том периоду тужила је обављала исте послове на истом радном месту. Закључивањем више уговора на одређено време тужени је поступао противно одредбама закона којима је регулисан рад на одређено време, чиме је злоупотребио права послодавца. С обзиром на то да је тужила непрекидно радила пет година на истим пословима, а да је тужени као послодавац злоупотребио права из Закон о раду, произлази закључак да су по истеку 24 месеца настали услови из члана 37. став 6. Закона о раду за прерастање радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време, јер је тужила и након 01.02.2018. године (када је требало да јој престане радни однос, с обзиром да је радила 24 месеца непрекидно, на истим пословима), наставила да ради код туженог на основу сагласности послодавца (закључивала је анексе уговора од раду од 01.01.2017. године). Имајући у виду наведено, правилан је закључак нижестепених судова да је дошло до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време у смислу одредби члана 37. став 1. и 6. Закона о раду, због чега је усвојен тужбени захтев. Зато су неосновани наводи ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права.

Ревизијски наводи да је тужила заснивала радни однос на одређено време услед повећаног обима посла и реализације пројеката туженог по уговорима, без утицаја су на правилност побијане одлуке. По оцени Врховног суда, наведена оклоност нема значаја зато што је до преображаја радног односа на одређено време у радни однос на неодређено време дошло истеком 24 месеца рада тужиле на истим систематизованим пословима на којима је постојала стална потреба за радом тужиле, а за супротно, како то правилно закључују нижестепени судови, тужени није пружио доказе.

Како је тужила са туженим имала закључен уговор о раду и за период након 01.02.2018. године, то је било довољно и један дан да ради дужи од законом предвиђених 24 месеца да би се остварили услови за преображај, што значи да је до преображаја дошло још 01.02.2018. године, али како је тужила тужбеним захтевом тражила да се утврди да је засновала радни однос на неодређено време код туженог почев од 01.02.2021. године, правилно су нижестепени судови тако утврдили изреком побијане правноснажне одлуке.

С обзиром да је тужилји радни однос на одређено време прерастао у радни однос на неодређено време, то је правилно као незаконито поништено оспорено решење о престанку радног односа због истека рока на који је заснован, јер се преображени радни однос (сада као радни однос на неодређено време) не може законито отказати због протекла времена.

Како се осталим наводима ревизије оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП, Врховни суд је применом члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**